

fik konstateret, hvad man skal forstaa ved Luksus. Regeringen har besluttet foreløbig at se Tiden an, men dermed mener jeg ikke, at Regeringen har tabt denne vigtige Sag af Syne. Det er dog virkelig for meget forlangt, at Regeringen nu skulde fremkomme med et Forslag, som Bankerne selv ikke synes betyder nogen Fordel, fordi de mener, at det valutamæssigt ikke spiller nogen Rolle at begrænse Luksusimporten.

Jeg var for nogen Tid siden Genstand for et Interview af en mig vistnok venlig stemt Journalist, som imidlertid begik den undskyldelige Fejl, at han misforstod mine Udtalelser. Det var ikke rigtigt, at jeg havde sagt, at Regeringen overvejede Muligheden for Udstedelse af et Importforbud. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, men jeg vil dog sige, at jeg paa det omtalte Møde i Valutaraadet blot har sagt, at hvis man bestemte sig til at lægge visse Varegrupper ind under en Regulering, vilde maaske Importforbud være den nemmeste Form, og saa vilde Valutaraadet for saa vidt være overflødigt, som det vilde være for stort et Apparat; men derfra at gaa til at sige, at Regeringen overvejer Muligheden af Importforbud, er dog for stort et Skridt.

Regeringen har, som sagt, ikke tabt dette Spørgsmaal af Syne, og hvis det skulde vise sig, at Luksusimporten som Følge af Valutaraadets Ophævelse antager ganske overordentlige Dimensioner, vil Regeringen selvfølgelig have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, og saa vil der være Tid til at tage Spørgsmaalet op til fornyet Overvejelse, men jeg tror ikke, at Tiden i Øjeblikket er inde. Jeg tror, at hvis man nu ser Tiden lidt an, er der en Mulighed for, at Naturen vil være den bedste Læge. Jeg tror ikke, det Lægemiddel, som Hr. Hauge foreslaar, og som betyder et meget kraftigt Indgreb i de private Erhverv, er det eneste rigtige. Under de Forhandlinger, jeg har haft med Valutaraadet, har jeg Gang paa Gang spurgt de af Valutaraadets Medlemmer, der har fremsat dette Ønske, om der til Grund for deres Ønske laa en Overbevisning om, at saadanne Indgreb fra Statsmagtens Side virkelig vilde medføre det Resultat, man tilsigtede, nemlig Kronens Forbedring, men jeg har ikke faaet noget bestemt Svar. Jeg har faaet det Svar, at saadant noget kunde man overhovedet ikke udtale sig med Sikkerhed om; men det var naturligvis et Forsøg værd. Paa den ene Side er der altsaa Tale om Foranstaltninger, som i bedste Tilfælde vil betyde meget store Vanskeligheder, og som i alle Tilfælde vil betyde et uuhørt Indgreb i det private Erhverv, en

uhørt Rationering og Regulering med Maksimalpriser og saadant noget, medens der paa den anden Side ingen Sikkerhed er for, at disse Foranstaltninger virkelig vil være til Gavn for Landet. Under disse Omstændigheder mener jeg, at Regeringen med fuld Ret kan sige: Vi ønsker at se Tiden lidt an.

Rode: Den højtærede Indenrigsminister gjorde nogle Bemærkninger til mig og anførte imod min Betragtning, nemlig at der paa dette Budget var opført Beløb, som rettelig hørte hjemme paa et andet, at der ogsaa paa dette Budget manglede Beløb, som rettelig kunde høre hjemme her. Han nævnte i saa Henseende Mælkebevillinger, som først vil komme til Udbetaling i næste Finansaar. Men med Hensyn til Mælken forholder det sig — hvad vi ofte har drøftet her — paa samme Maade som med Dyrtidsbevillingerne, at Bevillingerne altid kommer et Aar efter. Der findes paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven for 1919—20 Mælkebevillinger til et Beløb af 9½ Mill. Kr. Hvis man ogsaa vilde have opført Mælkebevillinger, som er anvendte i Aar, vilde man have optaget to Budgetaars Mælkebevillinger, og det vilde ikke have givet et rigtigere Billede.

Med Hensyn til Spørgsmaalet angaaende Bomuldsfrøkagerne, maa jeg sige, at det forekommer mig ikke heldigt, at der fra Regeringsbanken udtales Formodning om, at disse Beløb er tabte. Det maa dog være Regeringens Sag at hævde den Anskuelse, at det Tab, der er lidt ved bestemte Blokade-foranstaltninger, hvorved der er paatvunget den danske Stat Salg i Udlandet af Varer, der tilhørte den danske Stat, maa dækkes; det bør ikke fra Regeringsbanken antydes, at vi ikke skulde kunne opnaa vor Ret i saa Henseende. Naar den højtærede Minister mente, at der var Omraader, hvor man kunde samarbejde, kan jeg ganske tiltræde dette. Der har jo i alle de Aar, Krigen har varet, været Ønske om Samarbejde paa alle de store Forsyningsomraader, og det har givet sig Udslag i, at de fleste Forslag er blevet vedtaget enstemmigt her. Men desværre blev det i den sidste Tid umuligt at fortsætte et saadant Samarbejde, fordi Partiet Venstre og det konservative Folkeparti mente, at Tiden var inde til paa visse Omraader at ophæve enhver Foranstaltning. Det kan ikke bestrides, at Partiet Venstre trods gentagne Advarsler allerede forrige Efteraar begyndte at betragte Brændsels-spørgsmaalet som noget Staten uvedkommende. Derved svækkedes Brændselsnævnet og dets Virksomhed paa en for Landets For-